

Jeg vil være "paki-dansker"!

Af Rie Andersen, afdelingsleder ved Fritids-og Ungdomsklubben på Brydes Alle 40-42, Amager.

(Alle navne er ændret)

" Jeg vil være paki-dansker og fra nu af hedder jeg Hans !" - udtalelsen kommer fra Tarek. Han er medlem i vores ungdomsklub og marokkaner.

Det vil sige, han har boet i Danmark siden sit 2. leveår, han taler flydende dansk og marokkansk. Hvert andet år tilbringer familien 11/2 måned i sommeren i Marokko, og Tarek er nu begyndt at føle, at det er rigtigt længe at være væk fra vennerne.

" Jeg kan jo slet ikke følge med i, hvad der er sket, mens jeg har været væk. Hvem er kæreste med hvem, og hvem er venner eller uvenner. Jeg kom tilbage for 1 måned siden og de (kammeraterne) har stadig ikke helt tillid til mig - de fortæller mig ikke alt !

Næste gang - altså om 2 år, håber jeg mine forældre giv mig lov til at tage med klubben på sommerkoloni, og så kan jeg selv tage til Marokko bagefter " .

Tarek startede i klubben, da han var 11 år gammel. Han husker endnu tydeligt sit første møde med klubben:

"Det var sommer og solen skinnede, jeg gik forbi klubben hverdag, når jeg skulle til fodboldtræning med vennerne. Jeg trænede sammen med nogen fra klubben, og da boldklubben flyttede længere væk fra vores gård, så tog klubpædagogerne med drengene til fodboldtræning.

En dag tilbød de mig at følges med dem, og efterhånden blev det en vane.

Pludselig kendte jeg både børnene og de voksne, og pædagogerne begyndte at spørge til, hvorfor jeg ikke gik i klub.

Jeg kom på besøg i klubben og pludselig var det alle mine venner, der var der. Pædagogerne fik overtalt min mor til, at det var en god ide at jeg og min lillebror kunne starte i klubben.

I starten var hun meget skeptisk, men i dag er hun rigtig glad for det, fordi hun ved, at der er nogen der holder øje med os - at vi opfører os ordentligt og sådan !"

"Hvis jeg ikke var startet i klubben, var jeg nok enten blevet hashvrag eller totalt isoleret i dag. Det er sket for dem, jeg gik sammen med, før jeg startede i klubben. Nu har jeg både job og tjener mine penge selv. Jeg har lært rigtigt meget om, hvordan man opfører sig, hvad der er rigtigt og forkert, og jeg har lært, at jeg godt kan komme i klubben, selvom jeg ikke lige er venner med alle. Der er nemlig plads til os alle, og der er ingen forskelsbehandling - derfor synes jeg også, det er sjovt at sige, at jeg vil være "paki-dansker". Men jeg vil gerne have et dansk navn - for der er så mange, der har dårlige erfaringer med "perkernavne" !

.....historien er temmelig klassisk for vore tosprogede klub-unger. Når de går ud af 3. klasse og tilbuddet om fritidshjem ophører, skal man som forældre selv være aktive og opsøge klubberne, og helst have stået på venteliste en rum tid, for at være sikret en plads. Det er der ikke mange, der får gjort. Resultatet bliver så, at børn på 10 år kommer til at bruge en stor del af deres fritid hjemme, i idrætsforeningerne eller hænger ud i gårdene. Det bliver hurtigt lidt kedeligt, og så søger de spænding. Udfordrer hinanden med smårapserier, hærværk o. lign. - og så er det, at det bliver lidt belastende at have et "perkernavn" !

Når vi - som fritids- og ungdomsklub - skal nå disse tosprogede, skal vi med ovenstående in mente være opsøgende overfor dem. Vi forsøger at skabe deres tillid, giver dem taletid og lytter til, hvad de gerne vil. Vi giver dem mulighed for at besøge os i klubben nogle gange, de ser os an, og langsomt bliver de motiverede.

Vi viser dem, at vi er et anderledes bud på en voksen, men en voksen der kan og vil dem og at der er plads til alle i vores klub.

Vi forlanger, at forældrene skal komme ned i klubben sammen med deres børn til en rundvisning og en lille snak, før man bliver medlem i klubben.

Nogle gange møder vi stor skepsis hos børnene: "Hvorfor det" ? Vi forklarer, at det er fordi vi gerne vil have en positiv kontakt med forældrene, at vi gerne vil fortælle dem, hvem vi er og hvad vi kan, og at vi gerne vil etablere et samarbejde med forældrene. Vi gør forældrene ansvarlige i forhold til samarbejdet om deres børns udvikling i en positiv retning.

Vores erfaringer er, at det bliver langt lettere at samarbejde med forældrene, når den første kontakt er positiv. Vi undgår en masse misforståelser i forhold til, hvad et klubtilbud er. Vi tager snakken om svinekød og halalslagting, kønsroller og kultur, og de forskelligheder, det medfører. Vi får afklaret de økonomiske barrierer; da der ofte er større modvilje mod at betale for et fritidstilbud blandt tosprogede. Heldigvis er der mulighed for at søge økonomisk friplads for mange af disse familier.

Det er også en fordel, at juli måned nu er kontingentfri, for ellers ville børnene blive meldt ud i sommermånederne, med fare for IKKE at blive meldt ind igen.

Når klub-ungerne fylder 14 år, kan de ikke længere være i vores eftermiddagsklub. Så er der ungdomsklub hverdagsaftener kl. 18-22. Men selvom man er 14 år gammel, har man jo stadig brug for et sted at være i eftermiddagstimerne. Specielt blandt de tosprogede drenge er der absolut ikke tradition for, at man kan være hjemme hos hinanden. De går typisk i grupper på 3-4 personer. Fodboldtræningen kalder 2 gange om ugen, og lektielæsningen er ikke særlig seriøs. Så der er mange eftermiddagstimer, der skal slås ihjel. Og det er den samme historie igen, hvis man keder sig lidt, drengestregene bliver måske bare lidt mere alvorlige, og så er det igen belastende at have et "perkernavn".

Vi indså et behov for et værested denne aldersgruppe for et par år siden. Vi fik nogle projektmidler og tilbyder nu de unge et sted at være i eftermiddagstimerne. Et sted hvor de kan møde andre unge, spille bold, høre musik, og snakke med klubpædagogerne. Det er rimeligt primitivt med fliser på gulvet, loppemarkedsmøbler og ikke særlig megen plads. Men det er populært blandt de unge, der kommer ml. 30-50 unge dagligt, de spiller bold på livet løs, får brug noget af deres energi og møder andre jævnaldrende. Her kommer både vore medlemmer fra ungdomsklubben, og unge, som ikke har noget klubrelation. Vi sluser en del af de unge ind i vores ungdomsklub, eller vi kanaliserer dem videre til idrætstilbuddene i området. De unge er en blanding af alle nationaliteter, ca. 2/3 har anden etnisk baggrund end dansk og ca. 1/5 er piger. Der er altid 2 pædagoger på arbejde ad gangen, fordelt mellem 2 faste og 2 timelønnede. Den vigtigste ressource som pædagog på projektet er at kunne møde de unge, hvor de er, give dem et bud på en anderledes voksen og altid være der, når der er brug for det.

Værestedet må siges at være en succes - vi har stor søgning blandt de unge, der er ingen ballade med de unge i bebyggelsen, og politiet melder om ro her i området.